

faa den behøft. Men der er et andet Gr-
 hverv, der for øvrigt ogsaa ligger mig tem-
 melig nær. Som bekendt arbejder jeg ved et
 Blad, og vi have saa og saa mange — jeg
 ved ikke hvor mange — Typografer. Nu have
 Typograferne — jeg ved ikke, om man i den
 Henseende har det herinde i Kjøbenhavn ligesom
 i Provinserne — i sin Tid gennemført en
 Slags Normalarbejdsdag: Saa og saa mange
 Timer, og saa og saa meget ville vi arbejde!
 De arbejde altsaa paa Alford. Nu er det i
 hvert Fald i Provinserne saaledes, at det
 meget ofte hænder, at de maa arbejde ud
 over den normerede Tid, og saa faa de
 ekstra Betaling derfor, de saakaldte Overar-
 bejdspenge, der jo ere godt kendte. Disse
 ere for mange Typografer et ret artigt Til-
 læg til den Løn, de kunne tjene. Men skal
 Normalarbejdsdagen gælde, saa maa Typo-
 graferne jo ikke gøre det Overarbejde, og de
 ville derfor ogsaa komme til at tjene mindre,
 end de nu gøre. Jeg tror ikke, at Typo-
 graferne hjemme ved „Næstved Tidende“
 vilde synes godt om det. Jeg skulde tage
 meget fejl, om der ikke skulde kunne nævnes ad-
 skillige andre Haandværk, hvor det forholder
 sig akkurat lige saa. De have et Alfordarbejde,
 et bestemt Arbejde, der skal gøres særdigt i
 saa og saa lang Tid, og det saa de saa og
 saa meget for — vi kunne ogsaa sige, at de
 saa saa og saa meget pr. Dag. Men des-
 uden gøre de en hel Mængde Overarbejde,
 og derfor faa de Overarbejdspenge, Ekstra-
 betaling, en højere Betaling end for den
 normerede Tid. Jeg tror ikke, at saadanne
 Arbejdere vilde være særlig glade ved at faa
 en Bestemmelse, der vilde affære dem fra at
 tjene disse Overarbejdspenge, thi det vilde
 bevirke en betydelig Nedgang i deres Løn.
 Jeg spørger derfor: Hvorledes vilde det
 Forhold kunne rettes? Jeg skal ikke komme
 nærmere ind paa at tale om den Bestem-
 melse, at Handels- og Passagerfartøjer skulle
 bemandedes saaledes, at man i Magsvejr ikke
 behøver at arbejde mere end 8 Timer i
 Døgnet. Jeg har hørt sige af Folk, der ere
 noget søkynndige — jeg er det ikke, og jeg
 tænker aldeles ikke paa det Referat, jeg for-
 leden læste i „Berlingske Tidende“ af Mødet
 her — at dersom det blev gennemført, saa
 vilde det blive til ubodelig Skade for Skibs-
 farten. Man henviste i saa Henseende til,
 at de franske Skibe, der ere en Del stærkere
 bemandede end andre Staters, bruges ikke
 nær saa meget som andre Staters. Den
 franske Skibsfart gaar altsaa paa Grund
 deraf tilbage, den kan ikke konkurrere med
 de andre Lande. Hvorledes det skal ordnes,
 skal jeg med Fornøjelse overlade til de sø-
 kyndige Mænd at sige noget om, jeg vil blot

gøre opmærksom paa, at saaledes er det
 sagt, og det vistnok af en Mand, der ikke
 saadan principmæssig var imod at faa ind-
 ført Normalarbejdsdagen. Og af den Slags
 Ting vilde der naturligvis kunne nævnes en
 Del. Men saa kommer der, synes jeg, et
 uhyre svagt Punkt i Lovforslaget § 6. Jeg
 maa ærlig talt tilstaa, at jeg forstaar ikke
 den Paragraf. Det hedder, at for Over-
 trædelse af denne Lov straffes vedkommende
 Arbejdsgiver med Bøder til 200 Kr. o. s. v.
 for den Arbejder, der i hans Tjeneste har
 arbejdet mere end 8 Timer, eventuelt kan
 han saamænd ogsaa faa 3 Maaneders Fæng-
 sel, Tillægshøder o. s. v. Det forstaar jeg
 ikke. Jeg begriber ikke, hvorledes man skal
 kunne komme over den Paragraf. Sæt, at
 jeg var Ejer af den Tørvemose, jeg talte
 om hjemme i min Kreds, og sæt, at jeg bo-
 ede en Miles Vej fra den. Saa kan jeg na-
 turligvis godt sige til Arbejderne: Nu maa
 I ikke arbejde mere end de 8 Timer, for saa
 kommer jeg til at bøde de 200 Kr. Men
 hvordan i Alverden skal jeg kunne hindre,
 at de gøre det? Hvis en enkelt Arbejder vil
 frakite mig, behøver han jo kun at arbejde
 2 Minutter over de 8 Timer, saa er jeg
 straks i Fædtesfadet og maa betale. Jeg ved
 ikke, hvorledes en Arbejdsgiver skal kunne
 hindre sine Arbejdere i at overtræde de 8
 Timer eller Normalarbejdsdagen i det hele
 taget. I hvert Tilfælde skulde der — og
 det har Lovforslaget slet ikke sagt noget om —
 saa indføres en ganske overordentlig streng
 og omstændelig og kostbar Kontrol. Jeg
 kan forstaa, at en saadan Kontrol jo sagtens
 kan øves paa Statens Værksteder; jeg kan
 ogsaa forstaa, at den let kan øves i en Fab-
 rik, i et større Værksted, og den Slags
 Steder, men jeg er ikke klar over, hvorledes
 den kan øves i det af mig nævnte Tilfælde.
 Det kan jo umuligt være Meningen, at vi
 skulde have Politibetjente staaende ude ved
 Mosen for at passe paa Tørvesterererne, og
 hvis vi skulde have det, hvem skal saa betale dem?
 Hvis jeg var Arbejdsgiver, vilde jeg ikke være
 Nissen efter at gøre det, og det vilde Arbej-
 derne vist heller ikke. Men, som sagt, der
 kunde opstaa ret kuriøse Forvillinger, dersom
 denne Paragraf uden videre skulde være
 gældende. Man tænke sig — det kan saamænd
 gerne være, at det er et Tilfælde, der aldrig
 vil indtræffe, men det er nu i ethvert Til-
 fælde kommet til at foresvæve mig — man
 tænke sig en Barber, der har en Svend, og
 naturligvis arbejder denne Svend kun sine
 8 Timer, for han maa ikke arbejde mere.
 To Minutter før de 8 Timer ere forbi, kommer
 der en Mand ind, og vil barberes paa Værk-
 stedet. Mesteren har sagt: Ja, jeg kommer